

[Poul Schlüter.]

den helt afgørende fase, hvor vi for første gang skulle pålægge arbejdsmarkedets parter en ganske bestemt ramme for de kommende overenskomster. Men krisen fandt en løsning, og den gjorde det, fordi der blev truffet en aftale mellem regeringen og det konservative folkeparti, som skabte flertal for en politik.

Denne aftale er konkret, den er begrænset, og den gør naturligvis ikke de konservative til regeringens støtteparti eller faste partner. Men aftalen i august var nødvendig for landets skyld. Landet kunne ikke tåle, at folketinget i august kastede det hele fra sig, og det hænger jo sammen ikke mindst med omkostningsudviklingen. I 1974 havde vi lønstigninger på 20 pct., i 1975 lige så meget, og i år bliver de vel på i al fald 12 pct.

Der er brug for – det er hovedopgaven – at bringe omkostningsstigningerne til standsning. Derfor er det så væsentligt, at vi i august får folketingsbeslutningen om indkomstpoltikken, der går ud på, at lønomkostningerne i det næste par år skal bringes ned til 2×6 pct. Det er i al fald et skridt i den rigtige retning.

Virkelig orden i økonomien får vi dog først, når der bliver flertal i folketinget for de begrænsninger af de offentlige udgifter, som dog en række partier er tilhængere af. Men der må begyndes med den indkomstpoltik, der nu er lagt op til. Den er alvor, og den må ikke tabes. Var den blevet tabt på gulvet i august, ligesom da der blev udskrevet valg i 1974 i december måned, mener vi, at Danmark i dag havde befundet sig midt i et totalt økonomisk og måske også politisk kaos.

Det kommer ikke bag på os, at der er nogle der går i rette med de konservative for vor indsats under augustdramaet. Det er der da ikke noget at sige til. Vi mener for resten heller ikke selv, at vi fik ført så meget af vor egen politik igennem, som vi kunne ønske os. Sådan er det jo, når flere skal tilvejebringe et resultat sammen. Vi mener nu som før, at socialdemokratiets og septemberforligets politik er ganske utilstrækkelig, helt utilstrækkelig, den kan slet ikke klare alle landets vanskeligheder. Vi mener, at vanskelighederne skulle løses gennem større nedskæringer i de offentlige udgifter og større skattelettelser i stedet for lønforhøjelser. Det mener vi fortsat, men der er jo ikke flertal for det her i folketinget, i al fald ikke endnu, og jeg mener godt, jeg kan sige, at uden den konservative indsats blandt andre

partiers i august, var den store økonomiske krise ikke kommet om 3 eller 6 eller 9 måneder, så havde den været en øjeblikkelig kendsgerning, og det havde kostet landet milliardtab.

Aftalen fra august giver i al fald dansk økonomi et pusterum. Nok heller ikke mere. Det må vi så udnytte til at presse en mere effektiv politik igennem. Jeg siger dette, fordi ingen skal være i tvivl. Vi står ved, hvad vi gjorde, og vi glædede os dengang og glæder os stadig over, at alle i erhvervslivet, som bærer ansvar, og også langt de fleste blandt funktionærer og tjenestemænd var og er enige i, at det, der blev gjort i august, var en nødvendighed.

Når vi har de store vanskeligheder, skal der nok to ting til for at få orden i sagerne, og det er såmænd to jævne ord, jeg nu vil nævne. Der skal spares, og der skal tjenes. Spares hos det offentlige og tjenes i erhvervslivet. Derfor tror vi også, at de mange indgreb, regeringen står for over for erhvervslivets indtjening, er en forkert linje. Hele holdningen hæmmer jo igangsætning og større produktion. Det ene øjeblik indfører man avancement, som skal hæmme virksomhedernes indtjening, det næste øjeblik vedtager man striber af offentlige tilskud til virksomhederne, som skal lette deres situation, og det tredje øjeblik gennemfører man en diskontoforhøjelse, men diskontoforhøjelsen har for mange enkeltvirksomheder den virkning, at denne nye udgiftstigning nogenlunde svarer til, hvad tilskuddene betød på anden måde som lettelse.

Man kommer selvfølgelig ikke uden om, at der er en forståelig teknisk begrundelse for diskontoforhøjelsen i vor alvorlige valutariske situation. Selvfølgelig. Men det helt afgørende er jo, at diskontoforhøjelsen også bliver en meget stærk omkostningsforøgelse for virksomhederne. Det gælder både eksportindustri og hjemmemarkedsindustri. Forhøjelsen øger arbejdsløsheden og stiller erhvervslivet dårligere i konkurrencen. Pengepolitikken må nu helt urimeligt og igen bære byrden ved en uforsvarlig finanspolitik, som er ført igennem mange år. Derfor er det endnu vigtigere end nogen sinde, at der foretages dybtgående nedskæringer i de offentlige udgifter, og vi kan lige så godt begynde med det finansår, vi allerede er midt i, og så fortsætte helst med en klar flerårig plan, f. eks. en 5 års plan for nedsettelse af de offentlige udgifter og lettelse af skattetrykket. Havde vi lagt en sådan linje tidligere, kunne vi have undværet diskontoforhø-